

LET PRAHA–OSLO

Bořila jsem se do sedačky v letadle. Mladinká, naivní a odhodlaná. Byl začátek září dva tisíce jedenáct a můj let Praha–Oslo letěl přesně na čas. Dívala jsem se nadšeně z okna a povzbuzovala pilota, ať na to šlápne. Chci tam už být. Když jsme nonšalantně usedli na přistávací ranvej, vítaly mě obrovské vzrostlé smrky, které obklopují hlavní letiště v Oslo Gardermoen. S mírným zhoupnutím jsme dosedli a zničehonic se mi začaly koulet slzy po tvářích.

„Co blbneš!“ okřiknu sama sebe. „Vždyť si plníš sen.“

Nemůžu si pomoci. Probodl mě strach. Poprvé za těch několik měsíců, co jsem si s touto představou hrála, je tady. Je ledový. Bodl jednou, proletěl celým mým tělem a já se ho okamžitě snažila zastrašit svou odhodlaností. Konejšila jsem se možná trochu naivní představou, že má pro mě Norsko připravený šťastný život na klíč. Ten by měl podle mých propočtů začít, jakmile vystoupím z letadla. V hlavě jsem ho měla načrtnutý už několik měsíců. Těšila jsem se. Na svého Nora, na slavný vzduch, na tréninky v týmu snů, na to, jak se budu učit norský, na nové přátele, na všechno to dokonalé a nevšední.

**A na ten moment, kdy se zas a znovu štípnu,
protože to není sen, to je můj život.**

Pozorovala jsem kufry, které kroužily na pásu číslo osm. Přijely ty moje. Jednoznačně nejtěžší ze všech. Trochu jsem se s nimi prala, když vtom mi pomohl postarší pán, který na mě mluvil česky s nádechem ironie: „Holka, ty se sem snad stěhuješ?“

„Ano!“ vyhrkla jsem nadšeně, dokud na mě nedolehla mírná vlna zklamání, že poznal, že jsem Češka. Slušně jsem mu poděkovala a on na to, že mi přeje hodně štěstí. Neohlídla jsem se za jeho výrazem *holka jedna bláznivá, stěhovat se sem*. Mohl by si o tom povyprávět u lahve vína s polovinou mojí rodiny. Domnívali se totiž, že to je jen jeden z mých nepromyšlených plánů a že jsem za pár týdnů doma s prosíkem.

Skoro jsem se nadšením vznášela.

Ono se to vážně dělo.

Prošla jsem skleněnými dveřmi a rozhlížela se kolem dokola. John Erik, můj norský přítel, který na mě měl čekat, nikde. Na zklamání není čas, ale upřímně se už těším na ten moment, kdy si v hlavě přestanu režírovat hollywoodské scénáře podobných situací. Nevím jak vám, ale mně už v hlavě začíná brnkat orchestr, dokud kamera nezachytí mladíka s pugétem, který ke mně přibíhá, a my se radostně a láskyplně objímáme, jako bychom se neviděli dvacet let. To už hudba naprosto graduje a vy musíte ztlumit televizi, protože je to vážně kravál. Nestalo se. Nevadí. Většina mých smyšlených scénářů se nikdy nestane. Jsou totiž ve skutečnosti mnohem lepší, protože vymizí cukrlinky a kudrlinky a překryje je ten okamžik. Ten reálný.

Zastavila jsem naložený vozík a polykala do plic tu norskou pohodu. Naprosto fascinovaná každíčkým

detailem severu jsem hledala očima v davu známou tvář.

Nikdo nikam nespěchal, až na skupinku japonských turistů, kteří se zdáli být naprosto ztracení v prostoru i v čase. Možná by se dalo říct rovnou v časoprostoru. A ušetřila bych si hned dvě slova. Najednou se někde za špičatými klobouky zmatených asijských turistek mihl John Erik – můj Nor. Byl tam! Tak přece jenom má to moje minidrama happy end. Probořil tu vzdálenost tím svým kouzelným úsměvem a já jsem šla do kolen. Políbil mě do vlasů a mačkal mě v tom nejnádhernejším objetí, které jsem právě nutně potřebovala. Jen co jsem mu stihla sdělit, že hned poznali, že jsem Češka, vynadal ze zadní kapsy svazek klíčů, jeden z nich oddělil od zbytku a s velkým gestem mi předal klíč od bytu. Jako by se všichni na letišti zastavili. Všichni do jednoho zkamenněli. Tady je ten moment. Gestikuluju na dirigenta, který v přestávce ukusuje svačinu. „Hrajte! A fortissimo!“ To byla ta moje hollywoodská chvíle. Všichni byli jako z kamene, jen já, Nor a klíč. Tedy – já, Nor, klíč, dirigent s plnou pusou a rozladěný orchestr v mé hlavě. Jen pár vozíků samou setrvačností jelo dál.

Tak skoro jak z filmu to přece jen bylo. Prostoje i tu disharmonii vem čert.

Nasedli jsme do rychlovlaku z letiště do centra Osla. Za okny se jenom míhaly tmavě zelené smrky. Ty, do kterých jsem se zamilovala už v letadle. Jsem jak Alenka v říši divů, nebo spíš Tereza In Oslo. Johni mě několik minut pozoroval, jak fascinovaně sleduju tu monotónní krajinu, a já věděla, že mu teď přijdu kouzelná. Jen jsem zvědavá, kdy mu to začne lézt na nervy. Doufám,

že nikdy. Přesně za sedmnáct a půl minuty jsme vystoupili na hlavním nádraží, dostala jsem na uvítanou norskou klasiku – párek v rohlíku, bez odmlouvání jsem ho slupla a za pár minut jsme se pěšky rozkopanou ulicí kodrcali do bytu. Ten starý dům v ulici Arups Gate 12 jsem znala. Měl brčálově zelenou omítku a já už si ho nesčetněkrát prohlížela ze všech úhlů a stran na Google Maps a představovala si, jak tam jednou půjdu. Jen tak. Z práce třeba. Protože tam budu bydlet. Ponesu plnou tašku zeleniny a ve druhé ruce růže, které mají stonky zabalené do vodou nacucaných novin a jsou v hnědém papíru s nařasenou mašlí. Tak to přece Norové dělají.

Konec fantazírování. Teď tu máme realitu. John Erik galantně otevřel těžké zelené dřevěné dveře do dvora a do nosu nás štípnul ostrý smrad z popelnic. Je mi šumák, že je ve dvoře všelijaké možné harampádí, starý stolek s uraženou nohou, srolované tapety a pár vymlácených bílých kachliček ze staré koupelny. Ani neřeším to, že to tu páchne jako v zapadlém dvoře levné čínské restaurace uprostřed horkého léta. Těch pár schodů s ozdobným zábradlím jsme zvládli hravě a už jsme soukali kufry do malé chodbičky, která je sice jen metr deset široká, zato několik metrů dlouhá.

„Welcome home, Tereзка“ a další moment k zaznamenání do mé knihy vzpomínek.

Následovala *tour de apartment*. Jak jsme procházeli jednotlivé pokoje, nemohla jsem z hlavy dostat všechny ty historky o tom, kolik divokých party a večírků se tu už odehrálo, kolik lidí tu objímalo záchod, kolik mražených pizz se tu spánilo, kolik medailí se tu oslavilo a především, kolik lidí se tu za těch pár let už vystříдалo.

Byla jsem rozněžněná Johniho víkendovým gruntováním. To je roztomilost mého Nora a na tu si asi budu muset zvyknout. I když na takové věci se nezvyká těžko. Naši ložnici si nechal jako poslední třešeň na dortu. Obývánkem jsme museli procházet po špičkách, ve velké posteli tam s napůl otevřenou pusou spal jeho nejlepší kamarád Brian, který se měl odstěhovat každým dnem. Brian je trenér týmu Holmen, za který jsme oba závodili. Mám k němu tedy notnou dávku respektu a právě teď bych ho nerada vzbudila z jeho snění. V tu chvíli jsme ještě netušili, že budeme s Brianem bydlet ještě dalších pár týdnů. Johni dělal tajnosti a gestikuloval na mě, ať prý zavřu oči. Nepodváděla jsem a svědomitě jsem se ponořila do tmy za svými unavenými víčky. Vedl mě za ruku a pomalu otevřel dveře do ložnice. Nevěděla jsem, co čekat, ale asi to bude bomba, když jsou s tím takové cavyky. Otevřela jsem oči a první, co jsem viděla, byl zelený nákupní košík, který pyšně stál v rohu. Ovšem první, co jsem měla vidět, byla naše společná zarámovaná fotka, na které nám na krku září zlatá medaile zavěšená na trikoloře. Johni na mě mrknul a já věděla, že už i vymyslel, kde tahle trochu mázlá fotka bude viset.

Rozhlédla jsem se po pokoji a pod fousy si už sama pro sebe šeptala seznam věcí, které poletí. Po pár vteřinách jsem se rozhodla, že si radši napíšu imaginární seznam. Ten zelený nákupní košík z nedalekého supermarketu, ke kterému se váže pro všechny zúčastněné nesmírně legrační historka, byl hned na prvním místě. Následovalo povlečení Hello Kitty a něco, co vypadalo jako závora nebo kladina, bůhví, a zcela jistě se k tomu váže nějaká další vtipná historka. Lumpové jedni. Po tom, co se mi John Erik snažil nadhodit několik návrhů, jak by mohl být právě zelenáč, rozuměj nákupní košík,

využit jako netradiční skříň, věšák, nebo venkovní gril, jsem ho třikrát vehementně podtrhla a ještě k němu radši napsala pár vykřičníků.

O pár hodin později, poté co jsme spořádali norské „národní“ jídlo – mraženou pizzu Grandiosu –, jsem se chvíli převalovala v posteli a můj anděl oddechoval vedle mě. Najednou mi hlavou prolétlo dnešní loučení a já si začala promítat všechny ty letištní etudy, ve kterých se mísí radost i smutek.

Pamatuju si na ten moment, když máma s tátou poprvé letěli na několik týdnů do Číny. Bylo mi osm a Čína mi připadala jako úplný konec světa. Máma tenkrát měla celý štos letenek a vytištěných dokumentů a pár týdnů se snažila naučit ze slovníku pro samouky několik čínských slov. Dodneška vlastně nevím, jestli nějaké z nich někdy v Číně použila, ale ten obrovský slovník táhla s sebou. Se ségrou jsme jim tenkrát napsaly dopisy do letadla a tajně je mámě strčily i s čokoládou do kabelky.

Když jsem pak v osmnácti letěla poprvé sama do Ameriky, situace se otočila. Byli to naši, kteří mě málem na letišti umačkali samou láskou. Máma nejvíc. Držela mě za ruku, jak dlouho to jen šlo, a já si tenkrát říkala, „ty nadělaj“. Následoval jeden dlouhý let přes Paříž a New York až do San Diega a já jsem nespala přes dvacet čtyři hodin.

Tenkrát jsem si tak ohromně přála, aby ten můj let z New Yorku zrušili. Někdo mi totiž mezi řečí říkal, že když mi zruší let, dají mi noc v New Yorku zadarmo a ještě mi dají kupóny na jídlo. Let mi sice zrušili, a to několikrát, ale nikdo mi žádný hotel ani kupóny nenabídnul. Jak já si tenkrát na té ledové zemi někde v rohu

letišť v New Yorku přála, aby tam někdo z nich byl se mnou a třeba mě jenom držel za ruku.

Další vzpomínka je třeba na chvíle loučení s přáteli, když jsem odlétala na dva měsíce s kamarády Tomášem Peškem a Matyášem Rambou do Itálie pracovat za bar. Tenkrát na letiště přijela celá delegace našich přátel. Akorát jsme dorostli do věku, kdy jsme začali dávat trochu neohrabaně dvě pusy na tvář a připadali si ohromně dospělí.

Když jsme pak s mým klukem letěli pracovat na celé léto do Skotska a naši nás vyprovázeli, byli rádi, že mě posílají do světa. Ale stejně jsem jim četla z očí strach o jejich malou Terezku.

Naši si se mnou užili loučení ažaž. Tenhle moment byl ale jiný. Ani nevím proč. Nikdo ho zas tak neprožíval. Všichni si mysleli, že to nemyslím vážně a že se po pár měsících vrátím do toho malinkého pokojíku jako nudle v našem starém domě na Ořechovce. Nevrátila.

Ukápala mi jedna studená slza, zachummlala jsem se do peřiny, přitulila se k Johnu Erikovi. A mísily se ve mně pocity naprosté euforie i strachu.

A co teď?